

Egyed-Husti Boglárka

*Tévedés
az
életben*

helma

Helma 2023

TÉVEDÉS AZ ÉLETBEN

Egyed-Husti Boglárka

Copyright © Egyed-Husti Boglárka 2023
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a
kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-062-4

A borító Szopos Katalin munkája

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

7 szék.....	6
42 nap.....	7
50 négyzetméter boldogság.....	8
112.....	9
A bánya.....	10
A diófa láda.....	11
A donor.....	12
A táska.....	13
A taxi hátsó ülésén.....	13
A Kőrös partján.....	16
Álom.....	17
Amikor a gyertya leég.....	20
A szellem.....	20
Az alku.....	21
Az interjú.....	22
Az orvosi rendelőben.....	23
Az új lakó.....	25
Balázs öngyilkos lesz.....	26
Boróka ágya.....	28
Detox.....	30
Első közös karácsony.....	31
Emlékezz!.....	34
Ez csak a felszín.....	35
Fák tövében.....	36
Fekete hérics.....	37
Fekete sapka.....	38
Gyűrű.....	40
Inkubátor.....	41
Legszebb szerelmi vallomás.....	42
A fában élő hang - a hegedű meséje/.....	43
A szél sodorta lelkek - mese a szerelem születéséről/.....	44
Aimi hercegnő meséje.....	45
Mesél az erdő.....	46

Mi táncunk - Veszprém emlékére/	47
Móló	48
Nyári reggel	50
Számvetés.....	51
Szinkron	52
Szivárvány	55
Szivárvány véget ér.....	55
Szülinap a kastélyban	59
Találkozásom a halállal.....	60
Talált tárgyak osztálya	61
Tej.....	62
Telefonhívás	64
Titkos napló	65
Utazás a semmibe	70
Vállfa.....	71
Van egy jó sztorid?	72
Vedd fel a telefont!	73
Végállomás-Keleti Pályaudvar	74
Vérző szív.....	76
Vigyázz mit kívánsz!.....	77
Viszony.....	78
Ajánló.....	79
A szerző bemutatkozása	80

7 szék

A kis szobában 7 szék volt csupán. Se több-se kevesebb.

Szépen sorban jöttek is, hogy leüljenek rá.

Az első székre a Tévedés ült.

A másodikat a Kifogás foglalta el.

A harmadik székbe a Képmutatás ült.

A negyedikben a Hazugság foglalt helyet.

Az ötödik székét a Harag foglalta el.

A hatodikba a Szégyen ült.

Mikor leültek mind felismerték egymást.

Így be se kellett mutatkozniuk.

Megint késik állapították meg egyöntetűen. Igaz ismerték már, hogy tudták az utolsó széken ülő sose pontos. Mindig akkor jön, amikor akar.

A Tévedés és a Kifogás megfogta egymás kezét. Szerették egymást, bár sokat vitáztak. A Képmutatás és a Szégyen is jól elvolt egymással. A Harag utálta őket. De ő mindenkit utált. A Hazugság sose volt senkivel se jóban igaz össze se veszett senkivel, de folyton hazudott így sose kedvelték.

A Szégyen emiatt már többször kérte, hogy ő ne üljenek le a székekre, de a hetedik szék gazdája, aki az ülést tartotta ezt az indítványt mindig elutasította. Így a Szégyennek nem maradt más választása. Nem is mert volna ellenkezi a hetedik szék tulajdonosával.

Tévedés mesélte neki, hogy egyszer 5 percig voltak együtt és Tévedés jött ki rosszul az esetből így Szégyen csendben maradt.

Harag sokat morgolódott, sose tetszett neki senki és semmi.

Kifogás és Képmutatás gyakran hasonló történeteket meséltek el egymásnak.

Aztán a szoba elcsendesedett érezték, hogy megjött a hetedik szék tulajdonosa.

Néma csend szántotta végig a kis szobát.

Az első székben Tévedés imádkozott, hogy most ne ő jöjjön ki rosszul a találkozásból.

A második székben lévő Kifogás is próbált kifogásokat keresni.

A harmadik székben a Képmutatás színlelni próbált, hogy mennyire örül a hetedik szék tulajának.

A negyedik székben a Hazugság arra gondolt, hogy talán egyszer igazat is mondhatna.

Az ötödik székben a Harag azt érezte, hogy életébe először fél.

A hatodik székben a Szégyen fehér lett és elszégyellte magát.

A hetedik szék tulajdonosa leült.

Ő volt a Halál.

42 nap

Épp toltam volna a Tescoból a nagy bevásárlókocsit mikor oda lépett elé.

Alig hallhatóan szólított le

„Elnézést, hölgyem, elkérhetném”.

Látszott rajta, hogy éhes illetve, hogy fázik is. A hó ma kezdett el hullani, tegnap még semmi jele nem volt annak, hogy intenzív havazás várható.

„Tudom, hogy csak 100 Forint van benne, de nekem az is jó” - folytatta.

Oda adtam neki, hogy eltolhassa, de előtte éreztem, hogy beszélnem kell vele. Mecsajnáltam.

Kiderült az erdőben él 42 napja.

„Hol a családja? Mi lett a munkájával” - próbáltam faggatni, de látszott nem akar mesélni.

Inkább csak csendben, szótlánul nézett rám. Látszott rajta, hogy szégyelli magát.

„És számolja a napot, hogy így tudja mennyi ideje él az erdőben?” - kérdeztem.

Rám nézett és ezt felelte: „Igen hölgyem, mert ez ad erőt, hogy tudom ki fogok onnan jönni” - válaszolta.

Adtam neki egy 500 Ft-t, remélem segítetttem vele.

Ha esetleg olvassa, vigyázzon magára.

Remélem tényleg kijön az erdőből és jóra fordul az élete.

50 négyzetméter boldogság

A Jászai Mari Tér és a Szent István Park szomszédságában áll egy kis zöld társasház. A társasház mellett mosoda és posta található. Itt éltem én. Egy kis garzonlakásban. Csupán 50 négyzetméter volt, kis teakonyhás, egy nagy terasszal, kis lépcsővel és régi lifttel. Öreg kedves nénik és bácsik éltek itt. A lakások kihalási alapon keltek el vagy letek új gazdára. Tulajdonképpen ez nem is az én lakásom volt, hanem az övé. Én nem is laktam itt, csak néha jöhettek ide, amikor Ő azt akarta, hogy vele legyek.

Amikor megtudtam, hogy nemcsak én vagyok neki azt hittem csak tréfál. Kiderült nem.

Ott élt a garzonban egy másik nő is. Oda tette le a ruháit, ahol 2 héttel ezelőtt még az én ruhám volt. Kiakasztotta a kis falra a képeit és elvitte a könyveket, amiket magányos óráimban ott olvasgattam.

Mert, amikor ő hívott és én mentem és néha nem volt ott rám zárta az ajtót. Közölte, hogy majd egy óra múlva jön és ott hagyott egyedül. Ott voltam, a kis teakonyhába ültem és olvastam. Aztán elnyomott az álom. Álmomban mindig boldog voltam és együtt voltam vele. Aztán egyik nap meglepett egy angol, szürke színű kiscicával. Azt mondta nekem vette. Azt hittem szeret engem. Tévedtem.

Szerettem ott lakni vele, ismerni akartam a történetét. A cica néha ott ült mellettünk, amikor meztelenek voltunk és halottam, amikor a mellkasán dorombolt.

Volt egy kedves öreg úr, aki néha feljött és hozott újságot és megkérdezte, hogy vagyok. Mindig öltönyben volt, kedves mosolya és szelíd hangja mindig megnyugtató.

Amikor közölte velem, hogy menjek el sírtam, megsajnált. Majd hárman éltünk tovább. Ő, én és a másik nő. A cicát eladta. Szomorúan teltek a napok, folyton bántott, kihasznált én meg hagytam neki. Mert szerettem.

Aztán rájöttem, hogy a lakást szeretem. Szerettem nézni a felkelő napot, ahogy sugarával megtörte a fényt. A Parkban ültem órákig és néztem a fákat. A teraszon hallgattam a madarak énekét. Néztem a Duna hullámlását és a sirályokat, ahogy szállnak fel az ég felé. Én is szabad akartam lenni. Ott akartam élni az 50 négyzetméteres kis lakásban, de tudtam ő nem engedné.

Egyik nap szép csendben összekapakoltam és elmentem, de ő nem tudja, hogy elvittem magammal egy könyvet is lakásból. Az a könyv a mai napig a polcomon van. Borítása ütött-kopott, de már az én könyvem lett.

Nekem ennyi maradt a lakásból. A könyv és az 50 négyzetméter boldogság.

- 112 segélyhívó. Miben segíthetek? - szólt bele N. Anna a telefonba és valahogyan érezte, hogy ez a hívás más lesz mint a többi.

- Itt van a Rákos patakban egy lány - szólt bele a vonal végén a hívó.

Majd sietve hozzátette - Azt hiszem halott.

Majd bontotta a telefont.

A GPS koordináták és a cella információk alapján a bűvár szolgálat és a mentősök fél óra múlva már ki is értek a helyszínre.

És valóban ott volt a Patakban menyasszonyi ruhában egy halott lány. T. százados a bűvármentők főnöke az évek alatt már hozzászokott a halálhoz, tulajdonképpen együtt élt vele, de még őt is megviselte a pataknál történt látvány. Egy viszonylag szép és csinos lány önkezűleg vetett végett életének. A menyasszonyi ruhát sem értette. Micsoda tragédia.

A sajtóban felhívást tettek közzé, hogy aki bármit tud az esetről hívja a segélyhívó szolgálatot. Azon a héten több telefonáló is volt, mint bármikor máskor, így N. Anna nem unatkozott kollégáival egyetemben. Szinte sorra érkeztek be a hívások, hogy látták vagy látni vélték a lányt. Egy szemtanú arról számolt be, hogy reggel látott egy fiatal hölgyet menyasszonyi ruhában, aki vélhetően táncolt majd belegázolt a patakba, egyenesen bele. Szinte megbabonázta ez a látvány és a soktól elájult. Csak azután tudott telefonálni, mikor magához tért.

Közben kiderült, hogy a lány állapotos volt, de elvetélt így az indíték is megvolt. Nem akart tovább élni, a gyermeke nélkül. Egyre másra jöttek be az információk az örsre is így T. százados és emberei is folyamatosan új egységeket állítottak fel. Az esetet a média is felkapta, így különböző történetek láttak napvilágot szerencsétlen lányról. Valaki szerint hajléktalan volt és talán a másik hajléktalan társától lett terhes, és azért nem tudták megtartani a babát és beleörült a fájdalomba, mások szerint meg szimplán bolond volt a lány.

K. Péter a rendőrségről is megkapta a különböző aktákat a lánnyal kapcsolatosan így ő is nyomozásba kezdett. Egy idő után a lány szüleit is megtalálták, akik azonosították a lányukat. Kiderült, jómódú emberekről volt szó és az is napvilágra került, hogy valóban az esküvőjére készül. Viszont a vőlegénye megcsalta és amikor ezt megtudta elvetélt és a szülei elmondták, hogy szinte bele örült a fájdalomba. Próbáltak rajta segíteni, de egyik reggel a szokásos futására indult, amikor észrevették, hogy hiányzik a menyasszonyi ruhája. Ekkor rakták össze a rendőrök is a hiányzó darabkákat.

T. hadnagyot annyira megviselte az eset, hogy kérte az azonnali nyugdíjazását. N. Anna a segély hívónál is kérte pszichológus segítségét. K. Péter pedig

nyugtázta, hogy az esetet egy szörnyű tragédia okozta és lezártnak tekintette az ügyet.

A bánya

A szürke folt egyre nagyobb lett. Éreztem, ahogy a folt nő, úgy fogy a levegő. Tudtam meg kellene nyugodnom, de a testem nem engedett. Mintha pánik rohamot kaptam volna. Pedig tudtam most nem szabad pánikolni. Minél jobban bepánikolok ugyanis, annál kevesebb a reakcióidőm. Pedig arra most szükségem van. Gyors reagálásra. Hogy is volt? Helyzetfelismerés és gyors reagálás. A helyzetfelismerés már megtörtént. Beszakadt a bánya és bent rekedtem a társaimmal együtt. A reagálás, minél gyorsabban kijutni a bányából mielőtt elfogy az oxigén.

Hirtelen azon kezdtem el gondolkodni reggel van-e vagy este? Milyen rég óta vagyok itt? Tegnap dőlt be a bánya vagy tegnapelőtt? Gondolkozz logikusan! Gondolkozz! Nem, nem szabad elaludni.

Pedig gyerekként nem bányász akartam lenni. Űrhajós. Fel a Holdra. Mint az összes gyerek. Csináltunk kartonból a tesóimmal repülőt. Egész nap rajtoltunk, kilövés, rajt. Kilövés, rajt.

Visszaszámolni, aztán fel a Holdra, majd a Marsra. Aztán irány a világűr. Viszont tudtam, hogy az álmok csak álmok maradnak. A családban mindenki a bányában dolgozott. Szurok feketén jöttek haza. Fel onnan a mélyből. Apám és az ő apja is. Én is nagyjából 12 éves korom óta lent vagyok a bányába. Ehhez értettem. Bányásztam. Ércet. Hogy a gazdagok még gazdagabbak lehessenek.

Mi meg örültünk, hogy megélünk valamiből. Holott tudtuk a bányász lét nem életbiztosítás. A nagypa gyorsan halt meg, mert a tüdejében rengeteg por volt, amit a bányában szedett össze. Apám is sokat köhögött, de őt végül a bánya nyelte el.

Most engem nem nyelhet el, ki kell jutnom. Keress vizet, szólta az agyam. Csak nagy nehezen tudtam összpontosítani. Sikerült megállapítani, hogy fel tudok állni a saját lábamra, viszont a reakcióidőm egyre lassabb.

A társaim hangját kerestem, kérdeztem ki hol van. Válasz viszont nem jött. Nem láttam őket sehol. Kis fényfolt volt a szemem előtt. Hívtam őket, folyamatosan. Aztán egy idő után beláttam, hogy egyedül vagyok, ők már nem fognak válaszolni.

Aztán mást hallottam. Egy kis folyást. Először azt hittem képzelem. Aztán egyre erősebb volt a hang. Tudtam, ahol folyás hangja van, ott forrás lehet.

Talán. Elindultam nagy nehezen, az összes erőmet összeszedve. Aztán tényleg ott volt. A szemem előtt.

Elindultam és láttam, hogy a forrás folyik valahová, belemásztam és egyre nagyobb lett a forrás majd fényt láttam és engedtem a sodrásnak.

A következő kép, hogy a kórházi ágyon fekszem, bekötött infúzió a karomban. Elmondták, hogy a forrás mentette meg az életem, a bányából egyedülként jöttem ki. Nem is adtak túl sok esélyt arra, hogy élek. Most mégis itt vagyok.

Feketén kijutva a bányából. Másnap megfürödtem, de az arcomon ahogy a tükörbe nézek még most is láttom a bányát és a holdat.

A diófa láda

A nagypapa nagy gondossággal ment ki a kertjébe, ahová a háború utáni hazatérésének emlékére elültetett egy diófát.

Mikor a diófa már szép nagy és terebélyes volt, gyakran kiültek nagymamával azárnyékába és nézték a fa felett a kék égboltot.

„Olyan kicsiny az ember, tele rengeteg vággal” - mondta nagymama.

„Mi a te vágyad?” - kérdezte nagypapa.

„Egy láda” - felelte a nagymama.

„Egy láda?” - csodálkozott nagypapa.

„Igen, egy ládára vágyom, ami a diófából készül majd el. A láda legyen tele leveles motívumokkal és a ládába fogunk emlékeket tenni”.

„Milyen emlékekre gondolsz?” - faggatta tovább nagypapa.

„A mi közös életünk emlékeire, ruhákra, képekre, újságokra”.

„És kié lesz a láda?”

„A kisunokánké, aki majd esetleg gyerekruhákat is fog beletenni.”

A nagypapa egyik reggelen kivágta a diófát.

Hetekig készítette nagy aprólékossággal a ládát a szeretett asszony számára.

Mire a láda elkészült nagymama meghalt.

Azóta sok év eltelt.

A láda most itt van mellettem. Érezni lehet, amikor kinyitja az ember a diófa illatát. Tele van képekkel, újságcikkekkel, versekkel és rajzokkal. Az egyik fakó

régi fényképen egy fiatal férfi és egy nő áll díszes esküvői ruhában, a nagyszüleim azok. A nagymamám, akit soha nem ismerhettem meg és a nagypapám, aki a ládát készítette.

A donor

Ott fekszik a patológián a bonc asztal kellős közepén apám holtteste és az orvos arra vár, hogy nyilatkozzam a szerverről.

Alig ismertem őt, vagyis jobban mondva egy házban éltünk, ő volt az apám és ennyi. Sose volt jelen. Mindig eltűnt, aztán visszajött. Aztán megint eltűnt. Sose tudtam hová, meddig lesz távol, de egy idő után már nem is érdekelt. Volt, hogy előbb jött és olyan is, hogy 2 hónap telt el a két látogatása között. Néha amikor még kisebb voltam póni lovat hozott és babaházat a születésnapomra. Aztán ékszer, később pénzt adott. Sose beszélt velem. Sose volt minta apa. Sose volt jelen. Se karácsony, se szilveszter, se közös nyaralás. Csak én és az üres falak voltunk. Hiába volt meg mindenem, szép ágy, csodás ruhák, szebbnél szebb játékok, cipők sivár voltam. Egyszerűen színtelen. Aztán elkezdtem inni, majd cuccozni egyre több lett a szín és egyre gyakoribban hazudtam. Hol vagyok? Kikkel találkozom? Miért vagyok egyre vékonyabb?

Persze sose érdekelte csak rákérdezett, de nem ítélkezett, nem oktatott ki, nem kiabált, nem prédikált, tőle meg is halhattam volna. Vicces mi? Most meg itt fekszik, ő az asztalon. Az élettelen teste. A cuccozást később abbahagytam mert a színek helyett démonok jöttek, őket pedig nem szerettem. Aztán kimentem 21 évesen Spanyolba. Ott talált rám Armando képében a szerelem. 5 évig voltunk együtt én 20 voltam, ő 25.

Aztán hazajöttem, a régi házat eladtam, apám akkor már beteg volt, egy otthonba volt. Ő hívott fel, hogy menjek be hozzá beszélgetni. Most ő akart beszélgetni, de már nem érdekelt, amit mondott. Kötelességtudatból bementem elmondta azt, amit már addig is tudtam, hogy sajnálja, rossz apa volt.

Köszi apu csak tudod elkéstél kb 20 évet.

Aztán végül is mint egyetlen hozzátartozó rendelkeztem a szerveiről. Apám testét felvágták a szívét, máját pedig oda adták valakinek. Remélem akárki kapja a szívét az életet lehel bele.

Így lett apám szerveiből donor szerv. Talán egyszer véletlenül összefutok a szívével és a májával. És akkor talán meg tudok neki bocsátani és tudom neki azt mondani: köszí apa, hogy itt vagy. Hiányoztál.

A táska

Ültem a szobában, épp a kis póni lovaimmal játszottam, amikor hallottam, hogy veszekednek. Már megint. Csöndbe feláléltam, hogy becsukjam az ajtót, de hirtelen észrevettem a szoba közepén a táskát. És mintha sejtettem volna, hogy ez nem jelent jót. Benne voltak a ruhái

Én bepisiltem.

Akkor láttam őt utoljára. A táskában volt mindene.

Szerettem őt, ahogy egy hatéves gyerek szereti az édesapját. Mindig adott puszit este lefekvés előtt.

Itt hagyott vele. Azzal az emberrel, aki bár vér szerint az anyám lett volna, mind a hárman tudtuk a családból, hogy alkoholista.

Volt idő, amikor haragudtam rá. Hogy itt hagyott vele. Vele és az itallal.

Nagyjából tizenhat éves voltam, amikor nekem is elegendő lett. Ordítóztam velem, hogy én is otthagynom őt. Az én táskám is össze volt pakolva. De tudtam nem maradhatok. Elég volt belőle.

Aztán a táska többször is ki és be lett csomagolva, sose tudtam sehol sokáig megmaradni. Pedig már kétszer el is jegyeztek én mégis elmentem. Gyáva voltam, azt hiszem. Vagy csak féltem? Féltem, hogy ha maradok mégis rájön, hogy nem vagyok jó és otthagynak? Egyedül a szobában?

Pedig próbálkoztam, tényleg. Volt, hogy nagyon akartam. Szinte már görcsösen.

A vége mindig ugyanaz volt: én és a táska.

A táska addigra már megfakult. Viszont még mindig fért bele ruha. Emlékek viszont nem.

Nem akartam már emlékeket. Oda már más tettem, a helyébe.

Talán majd ültettek egy fát és oda teszem.

Addig a táska is jó lesz cipelésre

A taxi hátsó ülésén

Ő már látott és hallott mindent, hiszen taxisoförként dolgozott immár lassan 15 éve. Szerette a munkáját, de az évek azért meglátszottak rajta. Főleg a jó

beszélgetéseket szerette, néha jókat nevetett utasával együtt, de olyan is volt, amikor sírt, mert az utasának éppen akkor halt meg valakije, akihez el kellett vinnie a kórházba.

Szóval azt hitte már mindent megtapasztalt, minden tudott. Otthon se várt rá senki, a házassága már nem volt menthető, szerencsére gyerek sem volt. Pedig szeretett volna gyereket, talán egy gyerekért a plusz órákat is feladta volna. Igaz, a plusz órák plusz bevételi forrást jelentettek, főleg így Szilveszter éjjel, amikor már mindenki a buli hevében nem mennek haza, ezért inkább taxiba ülnek, így boldogan mondott igent erre a Szilveszter estére is. Ugyanolyan lesz - gondolta ő - mint az összes többi Szilveszter. Lesz pár hangoskodó, részeges, de gyorsan eltelik ez az este is, így majd jókat elbeszélget az ügyfeleivel és letudja ezt az estét is.

Épp a diszpécserrel beszélte meg a következő fuvart, amikor meglátta a lányt, aki rá várt.

A lány beszállt a hátsó ülésre. Ő megkérdezte, hogy hova lesz a fuvar.

A lány nagyon szép volt ez rögtön látszott rajta, pedig ki volt sminkelve, de nem is értette, hogy egy ilyen szép lány miért használ ennyi sminket majd a következő meglepetés fogadta, a lány egy köteg pénzt nyújtott át neki és azt mondta ő most kocsikázni szeretne a pesti éjszakában, így vigye el a Rakparthoz, ahol a hidak ki vannak világítva és utána látni szeretné a belvárosi utcabált, majd enni szeretne egy étterembe és, ha ezzel megvolt, akkor utána adott egy címet, de az legyen az utolsó állomás.

A taxis nem értette és zavarába azt sem tudta mit csináljon, de ez a pénz, amit a lány elé tett ránézésre százezer forint volt, de lehet, hogy több is. Honnan van ennek a lánynak ennyi pénze? - futott át az agyán. Valami illegális pénz? Vagy a lány esetleg kurva? Annak idején volt egy fuvarja, kurvát kellett vinnie a kuncsafthoz, de a fuvar után közölte a felettesével hogy ő több ilyen fuvart nem vállal. Ugyanis szegény kurva már félholtra volt verve. Bár a lány nem nézett ki kurvának, sőt, meglepően szolid öltözéke volt. Fekete nadrág kosztümöt viselt.

A lány, mintha megérezte volna és csak ennyit mondott - Meghalt az apám és ez az örökségem. Most pedig induljon, ha kérhetném.

A taxis érezte, hogy a lány lekezelően beszél vele, nem vagyok én a sofőrje, mit képzel ez magáról? Sértett a férfi hiúságát, de nem volt mit tennie, a lány kifizette a fuvart, így neki meg el kellett őt vinnie a rakpartra, ahogy a lány kérte.

Próbált az úton beszélgetésbe elegyedni a lánnyal, de a lány zárkózott volt, egy ideig a taxis nem adta fel, de aztán félúton a lány megszólalt, szeretném nézni a pesti fényeket, látni ahogy az éjszaka leereszkedik a Dunára és a világítás fénye megtöri a víz felszínét, - Szóval, ha megkérhetném ne beszéljessünk!

Na ekkor már a taxis teljesen kész volt ez biztos valami elkényeztetett úri nő. Ahogy beszélt és ahogy kinézett, egyre jobban ez a kép erősödött meg a taxiban így végül csendben utaztak tovább.

Aztán egy fél óra múlva a lány ismét megszólalt.

- Rá szabad gyűjtani? Kérdezte.

A taxis:

- Persze.

A lány rágyújtott. Majd a lány folytatta.

- Maga is dohányzik?

- Hébe-hóba - felelte ő.

- Mert ha épp leszokóban van nem akarom, hogy miattam esetleg...

- Ja nem - mondta a taxis.

- Maga dohányozhat munka közben? - kérdezte a lány.

- Nem.

- Akkor gondolom meg sem kínálhatom?

- Nem, de azért köszönöm.

Majd a taxis magát is meglepve ezt kérdezte a lánytól: mi ez a magázó hangnem?

A lány: zavarja?

- Igen eléggé - válaszolta.

- Bocsánat, de nem ismerjük egymást így én egy ismeretlennel csak magázódóm.

A taxis ekkor hátranézett és a bal kezét a lány felé nyújtotta:

- Péter vagyok! - mutatkozott be és kérlek tegeződjünk.

A lány állomittasan kezét fogott vele, de nem mutatkozott be.

Szóval akkor még mindig teszi a fejét? - gondolta a taxis és kezdte az egészet unni és szeretett volna túl lenni ezen az egészen, mikor hirtelen a taxi hátsó ülésén a lány ezt mondott neki: - - - Apám kisgyerekkorom óta molesztált, anyám emiatt öngyilkos lett mert magát hibáztatta, nagyjából 12 éves voltam, amikor nevelőszülőkhöz kerültem és apám eltűnt az életemből. Ma tudtam meg, hogy meghalt és rám hagyta minden vagyonát. Nagyjából 10 órája tudom, hogy az én apám egy nagyon gazdag ember volt. Az az ember, aki éjszakánként erőszakoskodott velem, nappal mintapolgárként sikeres üzleteket kötött. Most, hogy nálam van a pénze így arra gondoltam megnézem milyen is a gazdagok és kiváltságosok életét élni. Maga mit gondol?

Megint magázódó hangnem....

Majd így folytatta:

- Egész eddig nélkülözniem kellett, a nevelőszüleim bár a legnagyobb szeretetben neveltek, olyan szegénységben éltek egy kis borsodi faluban, amilyen szegénységet szerintem elképzelni nem lehet. Volt olyan, hogy tűzifára nem jutott, de olyan is volt, hogy karácsonykor egy tál burgonya volt az étel.

A sofőr ekkor észrevette, hogy a lány arcán sírás jelenik meg.

- Szerettem volna mindig látni Budapestet, a fényeket, de eddig azt hittem ez sosem fog megtörténni. Egészen addig, amíg ma pont Szilveszter napján felhívott apám ügyvédje, hogy itt van apám pénze, Maga mit tenne? Hogyan cselekedne? Mit csinálna ennyi pénzzel?

A taxisofőr hosszan gondolkodott, de nem tudott erre a kérdésre válaszolni.

- Én úgy döntöttem élni akarom az életet, támogatni azokat az embereket, akik eddig engem támogattak és első dolgom most az, hogy megnézem a pesti éjszakát, majd ideköltözöm és veszek egy házat.

Amikor ezeket mondta a lány kinézett az ablakon, bele a pesti éjszakába, a fényekbe, a Duna vízére és lelkében azt érezte, hogy most boldog és haza érkezett.

Az út ezután csendben folytatódott tovább, a taxisofőr és a lány sem akart többet egymással beszélgetni. Amikor a végső állomásra érkeztek a lány kiszállt a taxi hátsó üléséről és egy névjegykártyát adott át a taxisnak.

- Ha esetleg új állásra lenne szüksége hívjon fel!

A névjegykártyán ez állt: DR. Nagy Veronika büntető ügyvéd

Hirtelen beugrott neki, hogy a pár hónappal ezelőtt mekkora média felhajtás volt abból, amikor kiderült a híres befektető Nagy Károlyról, hogy évekig zaklatta és molesztálta a lányát és a feleséget is verte, aki később öngyilkos lett.

A Körös partján

A Körös partján van egy kis stég. A stég mellett van egy kis szálloda és almafa mindenhol. Régen ugyanis itt csak mezőgazdasági terület húzódott, ameddig a szem ellát. Vince gazda amíg élt, mindig ő volt az aki gondozta a földet. Halála

után örökös nélkül maradt a gazdaság és végül egy befektető vette meg és szállodát húzott ide a semmi közepén.

Igazi kis ékszer, eldugott hely az igazán kikapcsolódni vágyóknak. Van medencéjük és szaunájuk, egy kis étterem és sok almafa, őzikék és nyulak, akik az évek alatt megtanultak együtt élni az emberrel.

Én is ide jöttem pihenni. Csak egy laptop volt nálam, írni és felejtetni akartam és persze gyógyulni.

Szerencsére rajtam kívül még négy vagy öt ember volt a szállóban, akik mind reggeltől estig voltak valahol, így szinte egész nap egyedül voltam a szállodában.

Ilyenkor kiültem és csak néztem az elterülő tájat, a Kőröst és a szálloda melletti holt ágot, a kis szigetet, ahol esténként olyan hatalmas ködbe burkolózott a táj, hogy egyszerre volt varázslatos, lenyűgöző és félelmetes.

Néha zajokat is hallottam a kis szigeten. A szálloda vezetője megnyugtatót., az őzek néha esténként aktívabbak és ők adnak ki hangot.

Minden éjjel a csillagok különös fényben pompáztak, néha annyira tiszta volt az égbolt, hogy a kis és a nagy Göncöl szekeret is lehetett látni.

Éreztem a Világegyetem nagyságát, erejét. Éreztem, hogy milyen hatalmas én pedig milyen kis porszem vagyok.

Aztán belém hasított: megint egyedül maradtam.

Aztán ahogy ott álltam a ködben rózsaszín fénycsóvák cikáztak, olyan volt, mintha tűz ütött volna ki. Fényárban úszott minden, amikor egy alakszerű lény kinyújtotta a kezét a túlsó partról és suttogva mondta: - Gyere!

Álmodtam volna talán?

Egy hét elteltével elindultam haza. Tele volt írva a laptopom különféle novella jegyzetekkel és végre kapcsolatba léptem a külvilággal.

Álom

Az erkélyre kimenve a város zaja néha beszűrődnek. Leülök az asztalra és fogom az öngyújtót. A kattánása után már a cigi füstjét szívom majd véletlenül letüdözöm azt. Kicsit köhögök, de egy jó Rose fröccs segít. Az ujjaimon érzem

a nikotin szagát ma már ez a harmadik doboz cigi. Pedig nem is vagyok ideges. A füst száll és én nézem a telefont. Áthívom Andrást és Pétert. Azután még felhívom Tamást és Zolit is. Végül Krisztiánt. Szerencsére a whisky meggyőzte őket. Olyan fél óra múlva meg is jönnek. Leülnek velem szemben és ők is rágyújtanak. Majd koccintunk.

Az idő meg csak telik. Kezdem jól érezni magam.

Jókat röhögünk a srácokkal, a whisky fogy.

Aztán kicsit fúj a szél és mintha hidegebbre fordulna az idő, az esti felhőkből hirtelen szürkéség lesz és a terasz végén megjelenysz.

A srácok röhögnek, te némán állsz és engem nézel.

A szemem hirtelen dörzsölni kezdem még Krisz meg is jegyzi, hogy fáradok. Próbálok röhögni, nyugalmat erőltetni, de te ott vagy.

Nézlek és látom, hogy sírsz.

A szép hajadat most összefogtad, pedig szeretem simogatni.

Az arcod tele van könnyel. Érzem, hogy az én arcomban is kezd gyűlni a könny. Végig megy az arcomon és már nem csak Krisz látja. Sírok.

„Hé Miki minden oké?” - kérdezi Zoli, de nem válaszolok. Vége a bulinak, ők is tudják.

A whisky-s poharat leteszem a terasz asztalra.

Gyorsan összepakolom a szemet és bemegyek a lakásba.

Behúdom magam után az ajtót, de te bejössz a meztelen lábaddal.

Próbálok elkapni a kezéd, de hideg, nem tudom megérinteni.

Majd látom ismét a szemed, kínzó, ahogy rám nézel. Hallom a hangodat: „Miki miért? Mit ártottam én neked?” - kérdezed és én próbálok neked elmagyarázni, hogy semmit. Szeretlek, de túl késő, hogy ezt személyesen elmondjam neked.

Utána előveszem a telefonom az egyetlen közös képünket nézzem. Átölelsz, mosolyogsz és tudom én is mosolyogtam.

Éreztem, ahogy megfogtad a kezem, halkan, kedvesen. „Szabad?” - kérdezted és én ösztönösen nyújtottam feléd. „Nézd” - mutatsz a tenyeremre és az ujjaddal egy csíkra mutatsz és olyan érzések kerítenek hatalmába, amit rég

eltemettem magamban. „Ez itt az életvonal” - és most jósolsz nekem. Majd mikor megmutattad hogyan kell ezt csinálni a kezemmel megsimogatlak és a számát a szádhoz emelem és megcsókollak. A csók után a szembe nézel és ennyit mondasz a mézédés hangodon: „Szia”.

„Szia” - felelem én.

Utána olyan vad csókolózásba kezdünk, hogy életembe nem csókoltam még így nőt, ahogy téged. Tudom, te más vagy. Érzem, hogy szeretsz. Akarom, hogy szeress.

Ismét rágyújtok, a füst terjeng a szobában, a hamu megy a tálcára. Egy könnycsepp gördül ismét le arcomra.

„Te egy angyal vagy” - mondom, mikor egyik fárasztó nap után átjössz hozzám és megmasszírozol.

„Nem vagyok angyal, nincsenek szárnyaim” - feleled, de megfogom arcod és olyan hevesen csókollak, hogy tudom mind a ketten elvesztünk akkor éjjel. Csókollak mindenhol, olyan gyönyörű vagy, hogy nem hiszem el.

Akkor éjjel szeretkezünk. Szerelmet vallok neked. Reggel mikor felkelek tudom, hogy te vagy az igazi.

Aztán részeges mámorban valahogy elalszom, mikor felébredek, kupi van mindenhol. Tudom, hogy mérges leszel, gyűlölöd hogy szanaszét hagytam a ruháimat, hogy megint ittam nem is kicsit. Utálod, hogy cigi füst a lakás. Mindjárt veszekszünk, de nem szól senki. Némáság van a szobában.

„Cica” - kereslek, de aztán rájövök, hogy álmodtam az egészet. Mostanában egész sokat álmodom rólad. Egyre többet.

Próbálok tompítani, elnyomni, de az álom erősebb.

Vissza, visszatér. Az utolsó esténk, amikor a bárban vagyok. Iszogatunk. Te bejössz, Könny van a szememben.

Rám nézel: „Mit ártottam neked?” - kérdezel és én hirtelen nem tudom miről van szó. Majd egy levelet teszel az asztalra és már tudom miről beszélsz. Hiába próbálok elmagyarázni, hogy nem jelentett semmit, mert tényleg nem jelentett semmit, te meg se hallod. Csak sírsz és versz a kéziddel és egyre hangosabban kiabálsz a végén már ordítod: „Mit ártottam én neked?”

Aztán csend lesz. Eltűnsz, mint a cigiből fújt füst a felhőködben.

Amikor a gyertya leég

A hajó lassan kiköt, így az utazók összeszedik a csomagjaikat. Én nem sietek sehová. Odajön hozzám ő is, és a kezében van, amit kértem. Egy gyertyatartó gyertyával. A kis asztalkára tesszük rá, úgy ahogy édesanyám és az ő édesanyja is csinálta. A gyertyát meggyújtása előtt még egy kicsit hagyjuk állni a tartójában. A fejünkre rátesszük a fejfedőt és megfogjuk egymás kezét.

Ő gyújtja meg a gyertyát. A gyertya előbb kis lángon pislákol, majd egyre erősebben ég. A fénye körbejárja a kis szobát, szinte teljesen beragyogja azt. Halkan imádkozunk.

Egy régi ima, amit mind a ketten ismerünk. Olyan ima ez, mint egy szerelmes vallomás. A mindenséghez.

Nem kell pap, nem kell semmi, csak ő kell, hogy ő is tudja én meg ő most már együtt leszünk életünk végéig.

Amikor a gyertya leég, kialszik a fénye, a szobában sötétség lett.

A hajó kapitánya minden utashoz bekopog, hogy megérkeztünk.

Új hazánkban, új földre telepszünk. Ő meg én csendben felállunk, a gyertya tartó a kezükben van és kimegyünk a kabinból.

Amikor leszállunk a hajóról már férj és feleségként szállunk le.

A szellem

A nagy szoba ajtaját évek óta nem nyitotta ki senki, pedig több száz kép, festmény volt a szoba mögött, mégsem mertek benyitni, mert az alagsortól kezdve mindenki félt belépni oda. Azt mondták ott egy szellem él.

Igaz látni nem látták még, de hallották és néha érezték a jelenlétét. Főleg az éjszaka portás figyelt fel néha éjszakánként furcsa zajra. Olyan volt, mondta sokszor, mintha valaki sírna.